

Toamna cu chip de femeie

Stefania Petrov

Azi, toamna e stăpână peste timp,
Are întreg pământul la picioare,
În arămiu a îmbrăcat un anotimp
Și ploi de frunze scutură în soare.

Ea este prietenă cu norii reci
Ce toarnă brumă peste trandafiri,
Iubește chiar și vânturile seci,
Ce îi stârnesc furtuni prin amintiri.

Curcubeu de culori și eleganță,
Toamna deține a timpului cheie,
Cândva, s-a stabilit cu siguranță,
Că, toamna este o coaptă femeie.

Ea știe rodul lumii să-l dăruiască
Și să culeagă fructul copt în soare,
Să înalțe rugi spre pronia cerească,
Atunci când vitregia vremii doare.

Plină de frumusețe și adesea dorită,
Pentru ale ei gusturi și esențe fine,
Femeia toamnă știe să fie iubită
Și este ca un dar din sferele divine.

E sigură pe ea și e mereu trufașă,
Privește înțeleaptă al vieții trecut,
Îmbrățișează vântul ca o pătimașă,
Femeia toamnă râde și plânge tăcut.

Iar când rugina intră prin creneluri
Și vântul suflă-n șoaptă melopee,
Norii storc râu de lacrimi din cerneluri,
Ofrandă toamnei cu chip de femeie.